

conhort el caigut. Per la seva transcendència social, la previsió és una funció activa i econòmica i l'assistència una atenció passiva i gravosa que procura alleugerir els dolors, mitigant una situació precària, però és gravosa per a la societat; per tant, quan millor funcionin els instruments de previsió, disminuiràn les despeses de l'assistència, tot alleugerint els sufriments dels semblants.

La instrucció, la higiene i les assegurances són els mitjans més valuosos de la Previsió.

L'educació, en totes les seves formes, perfecciona l'home, afinant els seus sentiments amb les belles arts, vigoritzant els seus múscles amb la gimnàstica, educant els sentits amb els treballs manuals i, cercant la seva aptitud per a escollir la professió, fan obra de Previsió i per tant el pedagog esdevé un artífex, un auxiliar poderós d'aquest capítol de la Previsió, branca de la Política Social.

¿Quin dubte hi ha que la higiene no és altra cosa que un capítol, el central i més directe de la Previsió?

D'higienista n'és l'arquitecte que cerca les millors condicions de vida d'un taller o d'una fàbrica; l'enginyer que drena un subsòl; el paleta que impermeabilitza una claveguera; el que organitza les vacances dels obrers o les colònies escolars; el que vigila les condicions dels aliments; el que dóna conferències o curssets d'educació sexual, etc.

El que dedica la seva vida al foment de les mutualitats, per tal que assoleixin l'assegurança de tots els riscos, tal com l'atur forçós, les malalties, la mort, la maternitat, la natalitat infantil, els accidents del treball, la vellesa i la invalidesa, ensems que fa una obra de previsió, contribueix a la bona educació per l'ajut mutu que propaga, d'una transcendència extraordinària per a les bones relacions entre els homes, finalitat completament oposada a la de les Companyies d'assegurances les quals cerquen un lucre a l'hora de les sofrances dels seus semblants.

L'Assistència pot ésser profilàctica, curativa i de consol.

Fa política social profilàctica, el que fa préstecs i socorsos, el que té cura de les borses de treball, les Juntes de protecció i les de repressió de la vagància.

Fan política social curativa els que contribueixen a la protecció social dels infants orfes, abandonats o delinqüents, així com tots els que contribueixen a les lluites anti-tuberculosa, anti-alcohòlica, anti-infecciosa, anti-venèria, anti-cancerosa, anti-tracomatosa, l'assistència a domicili, maternitat, infància i serveis hospitalaris; tots són artífexs de la política social, des del més modest subaltern, al cap de serveis i és tan noble la seva intervenció com aquell que alleuja i aconsola en un hospital d'inguaribles, en un asil de vells o en un alberg de trans-eünts pobres.

Totes aquestes funcions, exercides amb anhel sagrat d'ésser útil, són la qualitat excelsa i necessària per a donar un bon rendiment.

Quan aquestes funcions es posen a la pràctica, és necessari copsar l'oportunitat i usar una tàctica, per tal que la seva aplicació adquireixi la màxima eficàcia; en implantar les reformes cal que obeeixin a un mètode que les faci acceptables, i una habilitat perquè no esdevinguin molestes, utòpiques i inadaptables o inaplicables; convé doncs emprar una política.

En línies generals, la política social, per a la seva aplicació, ha d'adaptar-se a la mentalitat dels que les han de gaudir i als costums del país.

Obeïnt al concepte exposat, el Parlament de Catalunya promulgà unes lleis que poden ben bé ésser el punt de partença de l'aplicació d'aquesta política social, i vui insistir-hi perquè fóra difícil trobar una altra millor font d'inspiració que la resultant de les deliberacions d'un Parlament, les lleis del qual eren el pensament d'uns homes representatius, tots ells amarats d'un gran sentit popular.